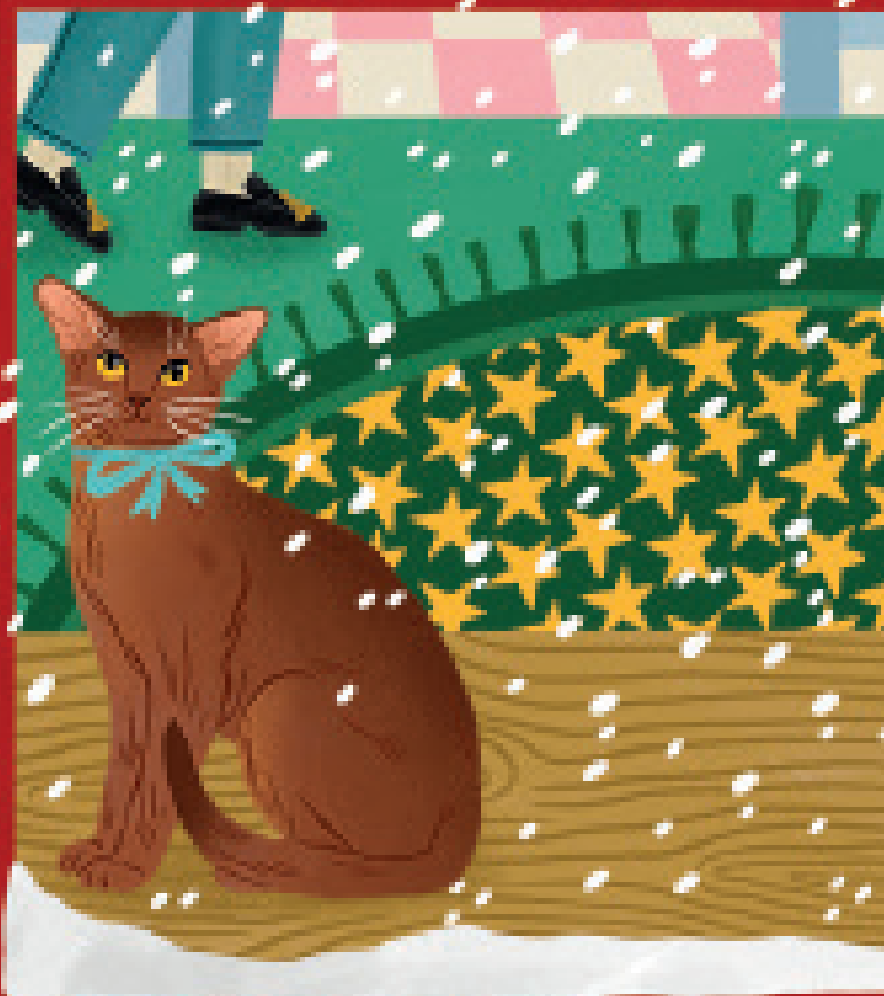

Povestea noastră-ncepe în seara de Ajun,
Când lungă așteptare
A celor mai micuți, așa cum ești și tu,
Se-ncheie-n sărbătoare!

Clara și Fritz Stahlbaum au numărat minute
Oră după oră
Cu coatele pe geam și privirile pierdute
La fulgii prinși în horă.

În camera cea mare, lângă bradu-mpodobit,
Familia s-a adunat.
Dar, iată, clopoțelul anunță c-a venit
Musafirul cel mai așteptat!

— *P*oftește, Drosselmeyer!

Se-aude mama dinspre brad.

Și unchiul plin de daruri și zăpadă

Apăru în prag îmbujorat.

Clarei, o căsuță pentru păpușile ei toate,

Lui Fritz, căluți cu coame și copite argintate.

Și-un soldățel pentru-amândoi,

să se joace împreună,

Cu gura pregătită să spargă o alună.

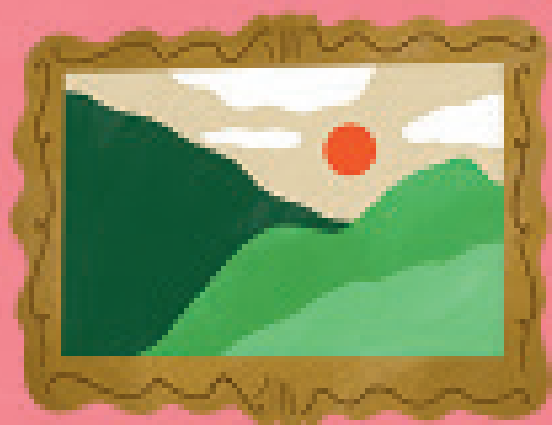
— Un Spărgător de nuci! zise Clara,
Însă Fritz din mână i-l înșfacă.
C-o nucă mult prea tare
Forțează mecanismul
Și, *trosc!*, pe loc îl crapă.

Un dinte se spărsese –
Băiatu-i rușinat.

Dar unchiul Drosselmeyer
Rapid l-a reparat.

Și-au stins ușor lumina,
Clara rămase-n urmă
În casa de păpuși
Pe soldățel să-l pună.

Privindu-l în fotoliu,
Ochii parcă-i licăresc...
„Asta-i cu neputință”-și zise,
„Mai bine merg să m-odihnesc!”